

PASAULES BESTSELLERS

TOMS VUDS

KLAUVĒJOT PIE DURVĪM

VIŅI MEKLĒ TAVU VĪRU.
VIŅI GRIB TIKAI PARUNĀT.
VIŅI MELO...

TOMS VUDS

**KLAUVĒJOT
PIE DURVĪM**

TOM WOOD

**A KNOCK
AT THE DOOR**

TOMS VUDS

**KLAUVĒJOT
PIE DURVĪM**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821-312.4
Vu 060

Copyright © 2020 Tom Hinshelwood
The moral right of the author has been asserted

Toma Vuda romāna "Klauvējot pie durvīm"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka noformējums Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-996-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

Mārdžerijai

Klauvējiens pie durvīm var mainīt visu. Ja tas ir gaidīts, tad varbūt nemaz tik daudz nemainīs. Ja pavisam negaidīts, tad – kā? Vispirms tas ir pārsteiguma moments, pat trauksme, un jūs nevarat to ignorēt. Jo – kurš mūsdienās vispār uzrodas uz jūsu sliedīti bez iepriekšējas pieņemšanas? Tātad ir jāiet un jāatver. Kādas ziņas tiks atnestas – labas vai sliktas? Kaut kas ir atgādāts tev, vai varbūt nācējs kaut ko no tevis prasīs?

Vai tas ir draugs vai ienaidnieks?

Vasarā, tūristu sezonas pašā karstumā, Romā ikviens ir aizņemts. Šis espresso bārs nebija izņēmums. Nelielais pārpildītais iestādījums atradās pašā Vecpilsētas vidū, tam bija kailas akmens sienas un kupolveida griesti, un tur bija tikai mazliet vēsāks nekā ārā. Milzīgs kafijas automāts teju nepārtraukti izdvesa pūķa elpas cienīgu karsta tvaika mutuli. Virs galvas dūca ventilatori, tik vien izdarot kā apmaisot biezo, miklo gaisu. Man patiešām nebija iebildumu, jo man patika tas, kā spīd – gandrīz vai mirdz – mana āda. Es Itālijā biju nodzīvojusi jau vairākas nedēļas un tā kā aklimatizējusies, labprāt katru dienu valkāju šortus, sandales, milzīgās saulesbrilles un cepuri ar lielām šļauganām malām. Bija sajūta, ka es esmu maskējusies. Gluži kā cita persona. Nevis ņujorkiete, kas neko nesaprot, bet pseidoeiropiete. Ceļojusi es biju tik daudz, ka vairums cilvēku nespēja uzminēt, no kurienes es esmu. Diemžēl atgriešanās bija neizbēgama, jo es biju izputējusi. Lai gan – paguvusi arī apgūt kultūru un zināšanas, iedegt un, ko tur slēpt, arī nogarlaikojusies līdz nāvei.

Es biju izaugusi uz riteņiem, kļuvusi par īstu miera garu un, jā, arī bezrūpīga. Taču man bija plāns.

Līdz šim es biju pieņēmusi tik daudzus aplamus lēmu-

mus, ka vairs nespēju aptvert, ka atkal jau pieļāju kār-
tējo kļūdu.

Un tad ienāca viņš.

Šis vīrietis gāja gandrīz bez piepūles, viegliem soļiem, bija iededzis Itālijas saulē, un mati likās izbalējuši gaišāki. To, ka viņš nav vietējais, es noteicu pēc kurpēm. Neviens itālietis vasaras karstumā nevalkā tik stingrus saišu apavus.

Mazais apaļais galdiņš, pie kura es stūrī sēdēju, tik šaurā telpā nebija pārāk tālu no ieejas, un es vēroju viņu. Sēdēšana pie galdiņiem gan te nebija iecienīta, jo lielākā daļa apmeklētāju pasūtīnāja espresso, izdzēra to nepilnas minūtes laikā, stāvēdami pie letes, un tad devās prom. Bārs bija no nerūsējoša tērauda, ko baristas ik pēc dažām minūtēm noslaucīja, lai tas vienmēr spīdētu. Sākumā es šādas vietas uzskatīju par biedējošām, jo tās nebija nesteidzīguma apdvēstās kafejnīcas, pie kurām biju pieradusi mājās, bet tagad vairs nespēju iedomāties vēl labāku vietu, kur sēdēt un vērot cilvēkus. Galdiņš bija nokrauts ar manu somu, ceļvedi, memuāriem, ko mēģināju lasīt, manu dienasgrāmatu, cepuri un saulesbrillēm, un par atlikušo vietu uz tā cīnījās glāze ūdens un espresso tasīte.

Man gribējās domāt, ka šai haosā ir kaut kas valdzinošs.

Viņa itāliešu valodu varēja nodēvēt par neizveicīgu, ja es vēlētos izteikties pieklājīgi, un smieklīgu, ja es būtu neželīga. Bet viņš centās un angļiski sāka runāt vien pēc tam, kad bārmenis apžēlojās par viņu un izbeidza šīs mocības.

Tad es pirmoreiz ieraudzīju šī vīrieša smaidu. Tas izstaroja tik mīlīgu neveiklību, ka burtiski apbūra mani, šķi-

ta, ka viņš nemaz neapjauš to, cik pievilcīgs ir un cik jauks izskatās, kad smaida.

Lai gan – protams, ka apjauta. Viņš būtu muļķis, ja to neaptvertu, tomēr smaids atstāja iluzoru iespaidu par dzīvošanu laimīgā neziņā.

Varbūt viņš bija trenējies tā darīt.

Jā, es biju ciniķe.

Turklāt man bija vienalga. Viņš jau bija izraisījis manu interesi. Tā kā vienīgais brīvais galdiņš bija blakus manējam, es iegrozīju savu krēslu tā, lai būtu maksimāli tuvu tam, kuru neizbēgami izvēlēšies viņš. Manevrs tika pabeigts, iekams viņš bija pagriezies, lai meklētu vietu.

Tanī acumirkļi es jau, protams, galvu biju iebāzusi grāmatā.

Tas bija viens no sāpīgi nopietnajiem ceļojumiem sevis izpētē, pašizaugsme un sievišķībā.

Pēc tāda es jau sen biju ilgojusies, bet nebija radusies izdevība.

Viņš nesteidzīgi šķērsoja nelielo attālumu starp bāra leti un galdiņu. Varbūt viņš sajūtās neērti, jo bija skaidrs, ka nāksies ielauzties manā personīgajā telpā – tieši tik cieši stāvēja mūsu krēsli.

Baidīdamās, ka viņš varētu sakautrēties un izdzert kafiju pie bāra gluži kā vietējais, es pacēlu galvu un iedroši pasmaidīju.

Vīrietis atslābinājās, nolika savu tasīti un sēžoties ar ceļgalu atsitās pret galda kāju. Kafija izšļakstījās un izveidoja uz virsmas nelielu, tumšu, kūpošu pelkīti.

– Ļoti glīti. – Viņš nopūtās.

– Neesiet nu tik skarbs pret sevi, – es sacīju. – Jūsu kājas ir nepiemēroti garas tik maziem galdiņiem.

– No attāluma tie izskatījās augstāki. – Viņš jau grasījās celties, lai sameklētu salvetes, bet es izvilku dažas no savas somas.

– Lūdzu.

Pateicies viņš paņēma tās un nosusināja izlieto šķidrumu, cik labi vien iespējams, un visu laiku šūpoja galvu, it kā nespētu samierināties ar tādu nepiedodamu misēkli.

– Jūs izglābāt man dzīvību.

– Nu, jūs pat iedomāties nevarat, cik daudz es prasīšu par tām salvetēm.

Viņš pasmaidīja un izstiepa roku. – Es esmu Leo.

Es paspiedu viņa plaukstu. – Džimaima.

Viņš jau saprata, ka arī es esmu no Amerikas Savienotajām Valstīm, un teica: – Kas tevi ir atvedis uz Romu?

– Tas ir garš stāsts.

– Vai interesants?

– Par to es neesmu pārlicināta, bet varbūt tu beigās pateiksi, vai bija aizraujoši.

– Tātad tu gribi to izstāstīt pilnīgam svešiniekam? – Leo jautāja.

– Vai tad mēs esam svešinieki?

Viņš atkal pasmaidīja. – Vairs neesam.

8.01

Pirmais, ko es atceros no tās dienas, ir Leo rosišanās virtuvē, atstājot aiz sevis dušas želejas un šampūna aromāta vēsmu. Tīras, spēcīgas notis. Odekolonu viņš lieto tikai īsi pirms iziešanas no mājas. Viņš kaut ko meklē un pie sevis klusi dungo – manā uztverē mazliet šķībi, tomēr mīlīgi.

Beidzot Leo atrod vajadzīgo – aproču pogas, ko bija pametis pie izlietnes, steigā malkodams kafiju, – un man garām iet ārā no telpas. Mati viņam joprojām ir mitri un neķemmēti.

– Nudien, bezjēdzīgi, – viņš ieminas, palūkojoties man pār plecu.

Es zinu, ko viņš mēģina panākt, un neļaujos provokācijai. – Ja tu tā saki, tad acīmredzot tā arī ir. – Manā balsī ieskanas ķeruba cienīgs šķīstums.

Vīrs neapmierināti ierūcas. Dobji un klusi, jo nedabūs uzjautrināties par mani. Viņš pārāk steidzas, lai vēl lieki aizkavētos zaudētas lietas dēļ.

No virtuves Leo iztraucas tikpat ātri, kā bija te parādījies, bet es zinu, ka viņa prāts nemitēsies plānot un

meklēt kaut vissīkāko iespēju atriebties. Šī mums ir nebeidzama, kvēli dedzīga cīņa par pārākumu, tāds kā dueļis, tikai maigs – kā spēle, nevis reāls cīņiņš –, un zaudētāju nebūs, jo abām pusēm ārkārtīgi patīk piedalīties.

Priecādamās par uzvaru šai nelielajā vārdu apmaiņā, es klusībā pasmaidu un savā ziņkārē jūtos saviļņota neizbēgamās sadursmes priekšnojautās. Tomēr es nedrīkstu ļauties pašapmierinātībai, jo man rokā ir viens no mūsu izcilajiem samuraju nažiem un negribas nevilšus nocirst sev kādu pirkstu. Ir jākoncentrējas uzdevumam, proti, trekna avokado dališanai uz pusēm, grozot augli plaukstā, lai atbrīvotos no kauliņa. Tas tiek veiksmīgi izdarīts ar neproporcionālu gandarījuma sajūtu, jo pasaulē nav daudz tādu lietu, kas būtu patīkamākas par avokado, kurš beidzot ir uzšķērsts un izrādās ne tikai gatavs, bet arī perfekts. Daži apgalvo, ka avokado gatavības pakāpi var noteikt, ja augli saspiež, bet diemžēl man šīs spējas nepiemīt – ja tādas vispār eksistē. Patiesību sakot, tā būtu vien prasme novērtēt gatavību un nekā neietekmētu to, ka avokado var izrādīties bojāts vai oksidējies. Tādējādi šī augļa dališana uz pusēm ir loterija, kurā ikviens var uzvarēt, bet var arī zaudēt.

Patlaban es esmu izvilkusi laimīgo lozi.

Nav neviena tumša plankumiņa. Ne pazīmes par oksidēšanos. Mikstums ir patīkams, bet nav ķepīgs. Es ar nazi iegriežu zem kauliņa, pakustinu un pabakstu, un tas ir ārā bez sevišķām grūtībām. Kuņģis maniem panākumiem uzgavilē ar iedrošinošu kurkstešanu.

"Pacentīšos tik ātri, cik vien varēšu," es apsolu savam kuņģim.

Leo acīmredzot ir sestā maņa, lai precīzi izvēlētos lai-